

Amtsraadsmedlem *P. Larsen* vil foreslaa som den klareste Regel at opgive Begrebet „retlig Opholdskommune“, som den næstbedste Regel at indsnævre 3 Maaneders Fristen til 2 Maaneder og under Refusionskravet medtage Hjælp til Husleje og Underhold samt Forskud paa Invaliderende, og som den trediebedste Regel at bibeholde de nugældende Tidsfrister. Formandens Forslag indeholder dog efter *P. Larsens* Opfattelse ikke nogen særlig Tilsidesættelse af Sognekommunernes Interesser, men nogen Betænkelighed frembyder dog Tidsfristens Udvidelse fra 3 til 4 Maaneder. Som en Kompromisløsning kan *P. Larsen* tænke sig at bibeholde de nugældende Tidsfrister og nøjes med at udvide Formerne for Hjælp med Forskud paa Invaliderende.

Ad 2. Spørgsmaalet om, hvorvidt den af Arbejds- og Socialministeriet anlagte Fortolkning af Forsorgslovens § 53, jfr. §§ 60—63, med Hensyn til Udfindelsen af den retlige Opholdskommune for Hjælp ydet til „Bipersoner“ bør ændres derhen, at saadanne Personer har samme retlige Opholdskommune som deres Forsøger.

Den af Arbejds- og Socialministeriet fulgte Grundsætning om Bipersoner — Børns og Hustruers — selvstændige, fra Hovedpersonen forskellige retlige Opholdskommune er af gammel Dato og stammer fra den ophævede Fattiglovs Tid. Da der ikke ved de i Forsorgsloven af 1933 indførte Opholdskommunebestemmelser er givet nogen udtrykkelig Bestemmelse om, hvilken Kommune der skal være retlig Opholdskommune for Hjælp ydet til saadanne Personer, har Ministeriet hidtil opretholdt den tidligere fulgte Grundsætning. Dette har i Praksis bl. a. betydet, at Medlemmer af en samlevende Familie, der var under offentlig Forsørgelse, kunde have forskellige retlige Opholdskommuner, navnlig som Følge af, at Familien flyttede fra en Kommune til en anden og derefter forøgedes med flere i forskellige Kommuner fødte Børn, idet disse Børn da faar retlig Opholdskommune i den Kommune, hvor de er født og dermed blevet trængende til offentlig Hjælp. Paa tilsvarende Maade faar en Hustru efter den nævnte Praksis retlig Opholdskommune i den Kommune, hvor hendes Trang til offentlig Hjælp — før eller efter Ægteskabets Indgaaelse — er opstaaet, uanset at den med hende samlevende Ægtefælle allerede har en selvstændig retlig Opholdskommune.

Med Hensyn til Børn, der ikke samlever med deres Forældre, eller Hustruer, der ikke samlever med deres Ægtefælle, har Ministeriet selvfølgelig saa meget mere anvendt Grundsætningen om Bipersoners selvstændige retlige Opholdskommune; dog saaledes, at Ministeriet for at beskytte de Kommuner, hvori der fandtes anerkendte Opdragelseshjem, har udformet den Praksis, at Børn, der for Forsørgerens egen Regning anbringes paa saadanne Hjem og der senere falder det offentlige til Byrde, idet Betalingen for deres Ophold udebliver, betragtes som faldende det offentlige til Byrde i den Kommune, hvor Forsørgeren har Bopæl paa Tidspunktet for Betalingens Udeblivelse — hvilken Kommune altsaa bliver retlig Opholdskommune. Denne Praksis hviler paa den Konstruktion, at man, naar Betalingen udebliver, maa have Opdragelseshjemmet henvist til at aflevere Barnet til Forsørgeren og først da, altsaa naar Barnet er hos Forsørgeren, kan det betragtes som trængende til offentlig Hjælp.

For saa vidt angaar Børn, der bliver trængende til offentlig Hjælp i Form af Inddragelse under Børneforsorg, gaar Ministeriets Praksis, jfr. Forsorgslovens § 55, Stk. 5, sammenholdt med § 86, Stk. 3, ud paa, at den Kommune, hvor Barnet faktisk har Ophold eller har retlig Opholdskommune paa det Tidspunkt, Inddragelsen under Børneforsorg finder Sted, bliver retlig Opholdskommune for de med Børneforsorgen forbundne Udgifter. Den fornævnte særlige Praksis angaaende Børn, der er privat anbragt i anerkendte Opdragelseshjem, finder dog ogsaa Anvendelse i Tilfælde, hvor Børn inddrages under Børneforsorg.